

hvert Fald hendes lige saa fuldt, ja vel endnu mere inderligt, end de ere Mandens. Hvad kunde være til Hinder for at fastslaa, at de almindelige Bestemmelser om Børnenes Opdragelse og Skolegang, Valg af fremtidig Livsstilling, Anbringelse i Lære eller Tyendeforhold, træffes af begge Ægtefæller, og at den Ordning, som Loven har givet, men Retspraxis har forladt, om begge Forældres Samtykke til Børnenes Ægteskab, paa ny træder i Kraft. *)

Det maa jo dog i Almindelighed siges at være Lovens Op-gave, at fastslaa i retslig Form den Ordning af det paagjældende Forhold, som faktisk er til Stede der, hvor Forholdet maa siges at være, som det bør være. De fleste rettænkende Ægtemænd ville sikkerlig indrømme, at det ikke er mere end billigt, om der tilstaas Hustruen en vægtig Stemme ved Afgjørelsen af alle Familiens vigtigste Anliggender. Og de fleste Modstandere af Tanken om at give hende en retlig Myndighed i disse Forhold ville vistnok forsvare deres Nægtelse dermed, at Hustruen alligevel i de fleste Tilfælde har en saadan Indflydelse, ja maaske en endnu større. Men hvad vi skulle stræbe efter, er netop, at Hustruens Stilling ikke bliver afhængig af, hvad Manden af Godhed vil indrømme hende, eller hvad hun — som Prokurator Hatting siger i „Eva“ — „forstaar at snige sig til“.

Emil Elberling.

Om Særeje eller Sameje med Samraaden er den ønskeligste og retfærdigste Ordning af Formueforholdet imellem Ægtefæller, derom har der været, er der og vil der fremdeles være forskellige Meninger imellem Kvindesagens Venner. Men det synes at være en Kjendsgjerning, at der inden for den Del af Lovgivningsmagten, der interesserer sig for en Forbedring af Hustruens retslige Stilling, ikke er nogen Tilbøjelighed til at gaa over til Særeje. Derimod synes der særlig iblandt Bønderne paa Rigsdagen at være en ikke ringe Stemning for at indrømme Hustruen en Medraadighed over den fælles Formue, saaledes at det, der allerede nu er sædvanmæssigt i de bedre

*) Jvf. V. Amdrup: Om Ægtefællernes lige Medbestemmelsesret over de umyndige Børns Ægteskab. Kvinden og Samfundet 1ste Bd. S. 65—73.